

SEGUEIXO EN EL CAMP

El sol s'abrassava
en solcs de sofrença
entre ametllers grocs
d'ametlles obertes.

A dalt de la post
clavant els talons
aplanava secs,
tàvecs colpidors
el coll de la bèstia.

El gerbí calent
obria malpenses
d'un esdevenir
de poques empreses
i amunt i avall
voltava quimeres.

El sol m'abrasava
en solcs de sofrença
entre ametllers grocs
d'ametlles obertes.

Brandíem les canyes
damunt de borrasses
copejant mugrons
de pobres avenirs,
espellant clovelles
de comiats i somnis.

Això era ahir,
els avuis ja són
demàs de ficció
de setges ben plenes,
la mula s'ha mort
i els meus ja són fora.

Allargo les mans
per assolir sostres,
i els dies hi són,
els càntics són vells
i no m'alliberen
encara de somnis.

Morè de sols i hores
tinc por de rendir-me
sense haver assolit
la llum de la volta,
ni omplir-ne sacs
de collites oròpies.

El sol m'abrasa
en solcs de sofrença,
no sé quin conreu
canta cançó nova.

Josep CROS i CABRE

